

har man lige ved Haanden. Umiddelbart ved Bure Station ligger et udmærket Mergelleje, som man dog ikke kan udnytte fuldt, medmindre man faar denne Adgang til Læssespoeret. Det er een Grund mere til at opfylde disse Menneskers Ønske, saa at de kunde faa fuld Nytte af de Penge, de har brugt til Anlæg af Banen. Jeg vil indtrængende anmode den højtærede Trafikminister om at drage Omsorg for, at denne Sag gaar i Orden til Beboernes fulde Tilfredshed.

Dernæst vil jeg gerne pege paa en meget uheldig Toggang paa Langaa—Struer-Banen og Struer—Vejle-Banen. Jeg tænker her paa Tog Nr. 1032, der gaar fra Langaa Kl. 2,15 Eftermiddag og kommer til Struer Kl. 6,41 Eftermiddag. Jeg tænker endvidere paa Tog Nr. 1190, der gaar fra Struer til Vejle, 5 Minutter før Langaa-Toget ankommer. Men netop det Forhold, at Toget til Vejle afgaar, 5 Minutter før Tog Nr. 1032 kommer til Struer, har til Følge, at alle de Passagerer, der kommer med Tog Nr. 1032, ikke kan komme videre, men maa overnatte enten i Struer eller Holstebro. Altsaa alle, der vil videre ad Herning eller omliggende Stationer til, maa overnatte for de 5 Minutters Skyld. Jeg ved meget vel, at det er ikke saa rart at kritisere Statsbanernes Køreplan her i det høje Ting. Men naar en saa uheldig Ordning opretholdes — den har været i længere Tid, og den nye Køreplan er akkurat ligesom den gamle —, bliver man nødt til at paatale det. Det er naturligt, at det maa irritere de rejsende, der kommer med Toget og skal videre sydpaa, at maatte spille et helt Døgn blot for de 5 Minutters Skyld, og det er uhyre let at ordne den Sag tilfredsstillende for de rejsende.

Endvidere vil jeg gerne sige nogle Ord i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen) om Ordination af Generalsekretæren for K. F. U. M. Jeg er godt inde i disse Forhold, og det har gjort mig ondt, at denne udmærkede Mand, en af vore allerbedste Teologer, der gennem en Aarrække har gjort et stort og dygtigt Arbejde indenfor K. F. U. M., ikke kan blive ordineret. Jeg ved, at han tre Gange har søgt den højtærede Kirkeminister om at blive ordineret til Præstegering, og jeg ved, at det er blevet ham nægtet. Jeg kan ikke forstaa rettere, end at det maa være Mangel paa Frisind fra den højtærede Kirkeministers Side, thi jeg ved, at man tidligere har ordineret teolo-

giske Kandidater, uden at de har søgt om Præsteembede. Naar man har kunnet gøre det tidligere, maatte man ogsaa kunne gøre det nu, blot der var lidt god Villie. Jeg tror, det kan have skæbnsvangre Følger for den danske Folkekirke, dersom de kirkelige Autoriteter vil vise sig saa lidet frisindede, at de ikke vil imødekomme et saavel fra Kandidatens som fra Menighedens Side saa berettiget Krav. Skal det gaa vor danske Folkekirke vel, maa de styrende vise Frisind, ellers er jeg ganske klar paa, at det ikke varer længe, inden den vil opløse sig i Mindretal, i Frimenigheder, saa at der maaske kun bliver nogle enkelte tilbage i Folkekirken. Jeg tror, det vil være uheldigt, og derfor vil jeg gerne, saa indtrængende jeg kan — jeg siger det ikke, fordi jeg har Lyst til at kritisere, men fordi jeg føler, at der her er gjort en stor Uret, som bør gøres god igen —, henstille til den højtærede Minister at gøre det godt igen.

Der maa vises Frisind indenfor Kirken, om det skal gaa os vel. Og hvad der gælder for Kirken, gælder ogsaa vor Skole. Lige som Retten til at danne Valgmenigheder har været en Ventil for Folkekirken, saaledes har Friskolen været det for Skolens Vedkommende. Jeg skal ikke komme dybt ind paa disse Tanker og Forhold, skønt der godt kunde være Anledning dertil; men jeg skal indskrænke mig til at pege paa Forældrenes Ret til at sørge for deres Børn baade i materiel og i aandelig Henseende, og jeg tror, at navnlig det sidste er en Ret, man meget nødig skulde tage fra Forældrene. Jeg har den fuldeste Medfølelse for den Fader og Moder, som skulde tvinges til at sætte deres Børn i Skole hos en Lærer, som de ikke har den mindste Tiltro til, at han skulde kunne undervise deres Børn saaledes, som de i deres Samvittighed føler, at de burde undervises. Det vilde være aandeligt Tyranni, om man vilde tvinge dem til at gøre dette og ikke forstod den store Betydning, det har, at der er Frihed netop paa dette Omraade. Fordi jeg forstaa dette, vil jeg bede om, at det Tilskud, der er optørt paa Finansloven til Friskolerne, maa blive forhøjet ganske betydeligt. Da vi behandlede Lovforslagene om Dyrtidshjælp til Statens Tjenestemænd og Lærerne, var der Tale om, at man ogsaa skulde tage Friskolens Lærere og Lærerinder med; men det blev gjort gældende, at man hellere maatte give dem et rundeligt Tilskud paa Finansloven. Jeg vil gerne til Slutning bede